

מעשה מאשה וחכמים

אביתר מרונברג, תשנ"ב

והיתה אשה והיה לה יופי שלא מן העולם. והיתה יושבת בעיר אחת. ולאותה האשה היה טאבליצע (לוח עץ) והיה כתוב בו: "למשוש חיי, זוגתי היחידה, האחת והמיוחדת, נאהב ללא סיבה, נאום צבי באהבה". ואותה האשה היתה שומרת זה הכתב כמאד מאד, וקוראת בו ככל עת. והיו אנשי אותה העיר רוצים לשאתה, שהיה יופיה עצום כנ"ל, ואי אפשר להם לשאתה, שבכל פעם שהיו מדברים על לכה היתה מראה להם את אותו הטאבליצע ואומרת: "לאיש אשר לו אלה, אנוכי", והיו אנשי אותה העיר עצבים. ויאמרו לתחבל תחבולות כדי שתשכח אותו הטאבליצע, רק מה, שלגונבו היה לא באפשר, שהיתה אותה אשה גרה במבצר שנתן לה האיש, ולהטעותה גם כן לא יכלו, שהיתה חכמה בכל שבע חכמות. ויקראו האנשים לחכמי האומות, שאנו קורין אותן פילוסופים, ויתנו להם את הכתים היפים ואת מיני האוכל הטובים, ויאמרו להם: "הבו לנו פתרונים. וישבו אותם החכמים ימים הרבה, ויהררו במיני החכמה.

ויבוא הראשון, שקורין אותו קופר, ויאמר: "זוכר אני כעין אותו המבצר ממקומות רחוקים". וישלחו לשם ומצאו עוד מיני מבצרים כאלה, ויבינו את שמצאו וישמחו כי הנה כעת מחר תחכם אותה אשה ותשא אחד מהם. ויבואו אליה ויראו לה אותות ומופתים שאין הדעת יכולה לפקפק בהם ויאמרו לה: "אין את זוגתו היחידה". ותוצא האשה את הטאבליצע, ותמתוק את תיבות "זוגתי היחידה" ותכך ימים הרבה ותאמר: "ואף על פי כן, עוד נשאר לי".

ויעצבו אנשי העיר.

ויבא החכם השני שקורין אותו צרל, ויבא לאנשי העיר מיני פאטרטין (תמונות דיוקן) של עלמות שהיו יפות ביותר, והיו בהן כאלה שהיה יופין מעין אותה אשה, וילכו אנשי העיר אל אותה אשה, ויתנו לה את אותן הפאטרטין ויאמרו: "אין את מיוחדת. כמון-כמוהן". והיו פניה לבנים כשלג ממש, עד שכמעט עזבה אותה הרוח. ותוצא את הטאבליצע ותמתוק את אותן תיבות שהיה כתוב בהן "האחת המיוחדת", ותכך ימים רבים, ותאמר: "ואף על פי כן עוד נשאר לי".

ויעצבו אנשי העיר.

ויבא החכם השלישי, והיה אותו חכם ממשפחתה של אותה אשה ממש, והיה שמו זיג. ויאמר לאנשי העיר: "מכיר אני איש זה, וידוע אני מדוע אוהבת אותו, שמזכיר לה תבנית אביה". ותאמר אף זאת אין להכחיש. ותוצא הטאבליצע הנ"ל שהיה כבר מלוכלך מרוב אותן המחיקות והטינופין, ותמתוק תיבות "נאהב בלא סיבה" ותכך ימים הרבה, ותאמר: "ואף על פי כן עוד נשאר לי".

ויעצבו אנשי העיר.

ויקם החכם הרביעי, שקראוהו הויזן, ויאמר לאנשים: "הפעם תילוח אלינו, כי איבדה מרבית כתבה". ויאמר: "בואו ואראה לכם זיוף החתימה, שהייתי אני ממכירי האיש, וידעתי שאין כתו בכתיבה, ונתן הוא ממון לסופר, וכתב לו אותו הכתב, ואף החתימה חתם אתו". וישמחו האנשים ויאמרו עתה תשכח איש נעוריה, ויפילו ביניהם גורלות לידע מי ישאנה. ויבואו אליה בתופים ובמחולות ויאמרו לה אותו הדברים ויגידו: "ואף אותו הכתב כתב אחר הוא, והוא מזויף מתוכו". ותתחלחל האשה מאד, ותכך ימים הרבה ואין לה מנחם. ותקם לאחר מכן, ועוד דמעתה על לחיה, ותאמר: "ואף על פי כן, אוהבת אני כתב זה ואינני טפשה כלל, וידועת אני שנכונים דבריכם, שהחכמה מאין תמצא, וכודדה אני ועצובה, רק מה, שדיוחן של האיש גנוז בטאבליצע והוא ישאר לי, ואת המלה האחרונה לא ראיתם, ואינכם יודעים מה זאת אהבה".

ויעצבו האנשים מאד.

